

No n'hi ha per a tots

Sadisme acadèmic, estudiants al carrer

Però... ¿I vostè pensa que amb això del *numerus clausus* i la selectivitat anirem més bé?

—I tant que hi anirem, de bé, dona, i tant. ¿Que no ho veu? És llei de vida... És ben clar: pocs professors, funcionaris genials, explicant sempre el mateix a grups petits de dos-cents alumnes; tots coneguts com en família; aprendre les quatre regles...

—¿Les quatre regles?

—¡Ep! ¿On ha fet el COU vostè? ¿On vol anar a parar sense les quatre regles?: Primera, com menys colla serem, més riurem; segona, com menys colla serem, més peles guanyarem; tercera, com menys colla serem, més escalarem; quarta, com menys colla serem, més i més aviat manarem...

—Oh... però això deuria ser per als qui puguin entrar...

—Només faltaria, senyoreta.

—I jo, ¿que hi puc entrar, jo?

—No, filla meva, vostè no. Ja ho pot veure... 750. Ho tenim tot ple. ¿Per què no prova d'entrar a la Creu Roja?

Realisme socialista

Temps era temps, algunes actituds i alguns somnis eren de més bon compartir. La situació general ha canviat, diuen; i la de la universitat, també. Els antics principis que sostenien la possibilitat d'acord entre les opcions (oposició a la burocratització i el fun-

Gàbies pensades per a un altre

/ Robert

cionarisme, dret a l'ensenyament, selectivitat no,...) són considerats, ara, prova fefaent de manca de realisme i de ganes de tocar els pebrots als nobles, honestos i abnegats, manaires de la nova fornada. Ahir companys de passeig, avui ells a cavall jugant al polo amb les daixonses dels altres, el personal no idònicament idoni. I do? Re.

«Això, no ho podem tolar. ¡Que vingui la poli!». Aquesta perla de collaret d'esquerra-dreta-aristòcrata-acadèmica, presentada al públic, en presència de la tele, durant la recent tancada de pre-inscrits i d'estudiants de Ciències de la Informació de Barcelona, mostra fins on pot arribar la fidelitat constitucional i la racionalitat en l'exercici del poder.

Després de la necessària

transició en un relatiu clima de caos, la universitat del PSOE —¿quants no idonis del PSOE, Maria?— torna a ser reducte de poder, segregat ara pels nous mandarins de l'acadèmia, per la teta bruna i grassa de la funció pública.

Sang i fetge

El que abans era revolucionari, ara és salvatge; el que abans era democràcia real, ara és provocació; el que abans era lluita contra una injustícia, ara és la bestiesa contra una gestió exemplar.

La nova majoria del professorat universitari, que ha estat la majoria sempre, ha pres una vegada més la decisió majoritària també de sempre: la raó d'estat és la raó més raona-

ble. Entre trencar la migdiana madrilenya del ministerio demanant recursos, i fer la feina bruta al mateix ministerio, l'opció és clara: descanse senyor ministro que ja ens en cuidarem nosaltres, d'això. ¡Vostè, vostè, vostè i vostè al carrer!... ¿Lo ve senyor ministro? Ara ja hi cabem. ¡Visca la qualitat de l'ensenyament!

Que la universitat no respongui a les expectatives que genera la complexitat de la vida moderna, no els fa patir gaire. Que no hi hagi mitjans suficients per a projectes ambiciosos d'investigació... ¡mala sort!

Misèria i cançoner

La Facultat de Ciències de la Informació de Barcelona, exemple de misèria universitària, tretze anys després de començar, encara no té casa pròpia. ¿Secció d'imatge? Tampoc no n'hi ha. Estos catalanes... ¿Dinamització cultural? ¿Y esto qué es? I així anar fent. No fóra una mala mesura la d'aconseguir cadàvers a baix preu i canviar-los per algun aparell de vídeo a la Facultat de Medicina.

En aquest context, qual-sevol acció estudiantil en defensa dels seus drets bàsics sembla justificadíssima i encomiable. Enfront d'això, la cada volta més ridícula «racionalització» del laberíntic absurd de la mediocritat intel·lectual institucionalitzada.

Escatologia i futur

El vuitanta-set, o a fer bondat o al carrer, diuen. ¿Qui? Els mandarins.

Però, amics, potser caldrà marxar abans. En la universitat, amics, la merda ja ha tocat el ventilador.